Sesiunea 863
Iacov Cap. 2:1- 13

Dragi prieteni am încheiat primul capitol al Epistolei lui Iacov menţionând faptul că adevărata legătură cu Dumnezeu este concretizată şi vizibilă în legăturile noastre cu cei din jur.

Astăzi mergem mai departe şi în primele 13 versete ale celui de al doilea capitol, vom vedea că Iacov continuă să vorbească despre acest aspect, aprofundându-l chiar şi amintindu-ne de atitudinea pe care trebuie să o avem faţă de oamenii din diferite straturi ale societăţii. Cum trebuie să ne purtăm cu cei bogaţi? Dar cu cei săraci? Cum să ne purtăm cu omul de rând? Această secţiune vorbeşte despre războiul pe care Dumnezeu l-a declarat sărăciei şi bogăţiei.

Lupta lui Dumnezeu împotriva sărăciei este diferită de cea a guvernelor lumii, care n-au fost niciodată în stare să rezolve această gravă problemă socială.

Sărăcia poate fi un blestem, în egală măsură cu bogăţia. Acestea sunt două faţete ale blestemului care subjugă rasa umană. Autorul cărţii Proverbe scrie: “nu-mi da nici sărăcie nici bogăţie” (Prov.30:8). Oamenii aproape imposibil de atins cu mesajul Evangheliei sunt cei foarte săraci şi cei foarte bogaţi.

Problema de fond este, de fapt, dezechilibrul dintre săraci şi bogaţi. Problema nu este cea dintre partide politice sau dintre rase de oameni, ci dezechilibrul social.

India, de ex., ţară cu o populaţie imensă, este chinuită de foamete, mii de oameni mor acolo de foame. Contrastul dintre sărăcia acestei ţări şi bogăţia altor naţiuni este izbitor.

În această epistolă, ni se spune cum tratează Dumnezeu problema sărăciei şi a bogăţiei. Sunt fericit să vă spun că Domnul este de partea săracilor; la urma urmei, Domnul Isus nu a avut un tată bogat cât a trăit pe pământ şi nici nu a trăit în condiţii privilegiate. S-a născut într-un staul împrumutat şi a trebuit să ia pâini şi peşti de la un băieţel pentru a hrăni mulţimea. Domnul nostru a spus: *„Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.”* A trebuit să împrumute o monedă pentru a ilustra un adevăr, un măgar pentru a intra în Ierusalim, o cameră pentru a avea unde petrece Paştele. A murit pe o cruce împrumutată, care îi era destinată lui Baraba, nu Lui şi L-au pus într-un mormânt împrumutat, care îi aparţinea lui Iosif din Arimatea.

Unii spun că sărăcia este o binecuvântare, dar nu este adevărat. Sărăcia este un blestem şi parte a blestemului pe care Hristos l-a purtat.

Şi bogăţia poate fi un blestem, după cum ne va demonstra şi apostolul Iacov. Pavel scrie: *„Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor* (1Timotei 6:10). Poţi să-ţi cheltui banii pe lucruri nefolositoare, sau poţi să ţi-I depui într-o bancă nesigură. „

„ Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Mat.6:19

Băncile ne sfătuiesc unde să ne depunem banii, dar Dumnezeu spune, de fapt: “Eu am banca Mea şi-ţi voi păstra averea în ea, dacă vrei.” Iacov este dur cu cei bogaţi, după cum vom vedea în cap.5. Prov. 30:8 ar trebui să constituie filozofia fiecărui creştin: “*nu-mi da nici sărăcie nici bogăţie”.*

Care este soluţia lui Dumnezeu la problema sărăciei? Nu este aceea de a fura de la cei bogaţi pentru a purta de grijă leneşilor, trântorilor, haimanalelor şi puturoşilor. Pe de altă parte, Dumnezeu nu distruge demnitatea, respectul de sine, integritatea şi onoarea săracilor, lăsându-I să supravieţuiască din mila oamenilor. Războiul dus de Dumnezeu împotriva sărăciei nu se desfăşoară sub semnul dolarului, cu care mulţi sunt ajutaţi şi nu se adresează minţii sau stomacului, ci inimii. Iacov vorbeşte despre disensiunile şi certurile dintre creştini care au fost cauzate de bani. Dar să citim chiar cuvintele folosite de Iacov:

Iacov 2:1

v.1 Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului.

Aş vrea să vă atrag din nou atenţia că deşi Iacov este fratele Domnului, după trup, el foloseşte numele întreg al Mântuitorului, *Domnului nostru Isus Hristos* . Şi Îl mai numeşte *Domnul slavei* , o afirmare fără echivoc a dumnezeirii lui Hristos. Nimeni nu a fost în postura de a cunoaşte mai bine dumnezeirea Domnului decât un frate mai mic al Lui, care a crescut în aceeaşi casă cu El. Iacov este mai în măsură să vorbească de dumnezeirea lui Hristos decât unii teologi care-şi iau ideile din cărţi, dar sunt complet neştiutori în ceea ce priveşte vremea în care a trăit Isus. Eu voi declara ca şi Iacov: *Domnul Isus Hristos, Domnul slavei.*

Ceea ce vrea să ne spună Iacov este să nu mărturisim credinţa în Hristos şi în acelaşi timp, să fim nişte snobi spirituali. Nu te alătura unui grup din Biserică, pentru că *toţi* credincioşii sunt fraţi în trupul lui Hristos, indiferent de denominaţiune. Există o părtăşie a credincioşilor, care trebuie să fie precum un stindard, un semn distinctiv după care toată lumea să îi recunoască.

Iacov se adresează întregii comunităţi a credincioşilor – bogaţi, săraci, oameni de rând, oameni cu poziţii înalte, oameni simpli, sclavi şi oameni liberi, evrei şi neamuri, greci şi barbari, bărbaţi şi femei. Toţi sunt *una* în trupul lui Hristos. Credincioşii sunt fraţi între ei, iar Isus Hristos este numitorul comun.

Iacov spune: "Nu ţineţi credinţa voastră având în vedere faţa omului." Dacă aparţii Domnului Isus Hristos şi o altă persoană Îi aparţine, de asemenea, atunci amândoi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, dacă un păcătos intră în adunare, sau intri în contact cu el într-un alt mod, aminteşte-ţi că este un om pentru care a murit Hristos. El stă la picioarele crucii, aşa cum şi tu stai la picioarele crucii.

Vechiul Testament îl învăţa pe Israel să nu facă diferenţa dintre bogaţi şi săraci. Porunca lui Dumnezeu era: „Să nu faceţi nedreptate la judecată: să nu cauţi la faţa săracului, şi să nu părtineşti pe nimeni din cei mari, ci să judeci pe aproapele tău după dreptate." **Lev.19:15**

Simon Petru a învăţat această lecţie la Iope, când, într-o răpire sufletească, a văzut coborând din cer o faţă mare de masă, pe care se aflau tot felul de animale necurate, din care Dumnezeu I-a poruncit să mănânce. Concluzia apostolului a fost: *În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor* (FA 10:34).

Iacov foloseşte o ilustraţie pentru a-şi susţine punctul de vedere:

Iacov 2:2

v.2 Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost;

Cuvântul "adunare" aici înseamnă sinagogă. Creştinii evrei numeau locul lor de întâlnire sinagogă. Ei nu construiseră clădiri pentru a se aduna în ele, ci se întâlneau în case aparţinând credincioşilor, dar, se pare şi în sinagogi închiriate. Se adunau duminica şi nu sâmbăta, astfel încât nu stânjeneau întâlnirile de sabat ale evreilor.

Un om cu un inel din aur nu înseamnă că omul purta doar un inel, ci, mai degrabă, că avea inele de aur pe toate degetele, semn al bunăstării sale. *Haină strălucitoare* înseamnă haine scumpe şi ostentative, purtate cu mândria pe care o dădea purtătorului poziţia sa socială. Îmbrăcămintea bogatului contrastează cu hainele săracului.

Cineva a spus: "Unii merg la biserică pentru a închide ochii, alţii pentru a privi hainele altora." Din păcate acesta este adevărul: am făcut din ziua de duminică o zi în care ne punem hainele cele mai bune şi mergem la biserică pentru a fi admiraţi de ceilalţi. Mulţi merg la biserică îmbrăcaţi mult mai elegant decât în timpul săptămânii. De cele mai multe ori, din păcate, îmbrăcămintea lor dezvăluie lipsa lor de bun gust şi de simţ al măsurii.

Omul bogat îşi face intrarea în biserică în sunet de fanfară şi precedat de stindarde, ca la paradă. Am văzut biserici în care unii coborau din ultimul tip de maşină şi intrau în biserică asemenea unor păuni. El este precum bogatul din pilda bogatului nemilostiv:

Luca 16:19

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi in subţire; şi în fiecare zi ducea o viaţă plină de veselie şi strălucire."

Viaţa lui era o petrecere neîntreruptă.

În contrast cu bogăţia afişată a bogatului, săracul de care vorbeşte aici Isus, este îmbrăcat în zdrenţe, care, deşi curate, sunt semne evidente ale sărăciei lui. Dar şi trupul lui arată că este un om care duce o viaţă grea. Pe corp are bube, pielea este zbârcită şi îmbătrânită înainte de vreme, semn al încercărilor grele prin care a trecut în viaţă. Poate că, demult, când era mai tânăr, a trăit mai bine decât acum, dar e sigur că nu are haine de duminică.

Iacov îi descrie pe aceşti doi oameni folosind contrastul, fiecare din ei plasându-se la un capăt al scării sociale.

Prietene, există pericolul de a pune prea mult accent pe felul cum ne îmbrăcăm.

Iacov 2:3

v.3 şi voi puneţi ochii pe celce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: ,,Tu şezi în locul acesta bun!" Şi apoi ziceţi săracului: ,,Tu stai colo în picioare!" Sau: ,,Şezi jos la picioarele mele!"

În zilele noastre, asta ar fi ca şi cum l-am pune pe sărac să stea la uşă, laolaltă cu uşierii, sau l-am spune să stea în picioare, în spatele ultimelor rânduri de bănci. Pe vremea apostolului, în biserici, primele rânduri erau destinate oamenilor influenţi. Astăzi, există grupuri de credincioşi care vor să stea la un loc pe bănci şi vai de necunoscutul (în special dacă este şi prost îmbrăcat) care se aşează pe locul altuia! Acel om nu va fi primit cu prea multă simpatie.

Iacov 2:4

v.4 Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă, şi nu vă faceţi voi judecători cu gînduri rele?

După ce Iacov l-a descris pe aceşti doi oameni folosind contrastul, el întreabă: "Nu sunteţi voi părtinitori în judecata voastră, nu faceţi voi oare distincţia între oameni după poziţia lor în societate, nu judecaţi voi cu răutate, căutând la faţa omului şi la hainele lui?"

Iacov 2:5

v.5 Ascultaţi, prea iubiţii mei fraţi: n'a ales Dumnezeu pe cei ce sînt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogaţi în credinţă şi moştenitori ai Împărăţiei, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?

Ascultaţi, prea iubiţii mei fraţi – Iacov le scrie credincioşilor, pe care îi numeşte fraţi. Credinciosul sărac este, în unele biserici, privit cu dispreţ, deşi este posibil ca el să fie cel mai bogat, din punct de vedere spiritual, superior acelora care îl privesc de sus.

Cuvântul lui Dumnezeu are multe de spus despre săraci. Dumnezeu demonstrează, fără echivoc, pe tot parcursul Scripturii, că este preocupat de soarta oamenilor sărmani, pentru care are o consideraţie deosebită. Faptul că săracii sunt dispreţuiţi este la fel de valabil la Moscova ca şi la New York, Bucureşti sau Valea Jiului. Atâta vreme cât oamenii sunt nenăscuţi din nou, fără Duhul lui Dumnezeu în ei, conduşi de natura lor păcătoasă, săracul nu va fi tratat niciodată cu dreptate în această lume. Singura lui nădejde este în Isus Hristos.

Ascultaţi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu:

Iov 5:15 „Astfel, Dumnezeu ocroteşte pe cel slab împotriva ameninţărilor lor, şi-l scapă din mâna celor puternici."

Iar în **Iov 36:15** citim: „Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui, şi prin suferinţă îl înştiinţează."

Psalmistul spune:

Ps.9:18 „ Căci cel nenorocit nu este uitat pe vecie, nădejdea celor sărmani nu piere pe vecie."

Iar în **ps.68:10** citim:

„Poporul tău şi-a aşezat locuinţa în ţara, pe care, prin bunătatea Ta, Dumnezeule, o pregătisei pentru cei nenorociţi.

Căci Domnul ascultă pe cei săraci, ni se spune în Ps.69:33.

Într-un alt psalm citim:

„Va avea milă de cel nenorocit şi de cel lipsit, şi va scăpa viaţa săracilor; îi va izbăvi de apăsare şi de silă, şi sângele lor va fi scump înaintea lui." **Ps.72:12,13**

În ps.102:17 citim: „ El ia aminte la rugăciunea nevoiaşului, şi nu-i nesocoteşte rugăciunea."

În Scriptură sunt nenumărate versete care vorbesc despre omul sărac şi despre preocuparea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte soarta lor.

În minunatul ps.45 citim despre Acela care vine şi care va domni pe pământ cu neprihănire, iar în Isaia 11 citim: *ci va judeca pe cei săraci cu dreptate* (Is.11:4).

Dumnezeu are multe de spus despre nedreptatea şi abuzurile pe care le îndură săracul pe pământ din partea celor bogaţi şi a celor aflaţi în poziţii de influenţă. Aceştia din urmă vor trebui să dea, într-o zi, socoteală pentru faptele lor înaintea Domnului.

Dar cei săraci pot fi bogaţi în lucruri spirituale, aspect pe care aceşti oameni dezavantajaţi trebuie să-l înţeleagă pentru a fi împăcaţi cu soarta lor.

Iacov 2:6

v.6 Şi voi înjosiţi pe cel sărac! Oare nu bogaţii vă asupresc şi vă tîrăsc înaintea judecătoriilor?

Nicăieri în lume săracii nu sunt trataţi cu dreptate. În fiecare campanie electorală, politicienii ne promit că îi vor ajuta pe săraci şi vor lua măsuri pentru ridicarea nivelului lor de trai. Nu contează ce partid politic este la putere, pentru că toate ne exploatează pe noi, oamenii de rând. Singura nădejde a săracilor, a acestor oameni dispreţuiţi de lume, este în Isus Hristos. Oamenii zilei au nevoie de votul lor şi fac totul ca să-l obţină, dar, odată ce l-au obţinut, nu mai fac nimic pentru aceia cărora le datorează poziţia.

Iacov 2:7

v.7 Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtaţi?

Frumosul ar trebui tradus cu “respectabilul”.

Dragul meu prieten, atunci când îl nedreptăţeşti pe sărac, tu batjocoreşti numele lui Hristos.

Iacov.2:8

v.8 Dacă împliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii: ,,Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi“, bine faceţi.

Dacă vrei să asculţi de Domnul şi să împlineşti voia Lui, atunci trebuie *„Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”.* La aceasta se reduce întreaga Lege dată prin Moise.

Iacov 2:9

v.9 Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat, şi sînteţi osîndiţi de Lege ca nişte călcători de lege.

Legea condamnă deosebirea care se face între sărac şi bogat. Poate că vei spune: “Eu nu am omorât pe nimeni şi nici nu am curvit.” Lucrurile nu stau aşa. Ascultaţi ce are Iacov să ne spună:

Iacov 2:10

v.10 Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într’o singură poruncă, se face vinovat de toate.

Iacov nu spune că dacă ai încălcat o singură poruncă înseamnă că le-ai încălcat pe toate. El spune că te faci vinovat de încălcarea poruncilor indiferent de cea pe care ai încălcat-o.

Un om aflat într-o celulă de închisoare îi poate spune altuia aflat în celula alăturată: “Eu nu sunt un violator. Niciodată nu am încălcat *această* lege” – şi totuşi acest om se află în spatele gratiilor, pentru faptul că este un ucigaş. Este ironic atunci când un om aflat în închisoare îl ucide pe un altul, închis şi el, pentru că I se pare că ceea ce a făcut acesta din urmă este o crimă oribilă! Dar nu este nevoie să intri într-o închisoare pentru a găsi această atitudine, pentru că sunt oameni peste tot în jurul tău care îi privesc pe semenii lor de sus.

Nici un om nu va putea să stea înaintea lui Dumnezeu şi să pretindă că nu a încălcat niciodată în viaţa lui legea Domnului.

Iacov 2:11

v.11 Căci, Cel ce a zis: ,,Să nu preacurveşti“, a zis şi: ,,Să nu ucizi“. Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te faci călcător al Legii.

Iacă ai călcat o singură lege ai devenit călcător de lege.

Iacov 2:12

v.12 Să vorbiţi şi să lucraţi ca nişte oameni cari au să fie judecaţi de o lege a slobozeniei:

Legea slobozeniei este legea lui Hristos. Domnul Isus a spus: „ Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele.” **Ioan 14:15**

Care este porunca lui Hristos?

Ioan 15:12 „ Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu.”

Observaţi, vă rog, o anumită reciprocitate despre care vorbeşte Domnul Isus. Iubiţi-vă unii pe alţii! Ei bine Iacov o surprinde şi el dar într-o altă notă:

Iacov 2:13

v.13 căci judecata este fără milă pentru celce n’a avut milă; dar mila biruieşte judecata.

Este nevoie să recunoaştem că este un păcat să gândim că suntem mai buni decât alţii şi să-I privim pe cei din jurul nostru cu dispreţ. Nu contează cine este cel cu care te compari, înaintea lui Dumnezeu acel om este pe acelaşi plan cu tine, este egalul tău. Toţi suntem nişte păcătoşi şi trebuie să venim la cruce şi să-L facem pe Hristos Mântuitorul nostru.

Se spune că un mare predicator pe nume Caesar Milan, a fost invitat la o petrecere dată la Londra de o familie foarte influentă, în timpul căreia urmau să cânte câţiva cântăreţi renumiţi ai vremii. Printre aceştia, a fost şi o cântăreaţă care a încântat audienţa cu talentul său. Când a terminat de cântat, a fost înconjurată de o mulţime de oameni, dornici să o laude pentru calităţile glasului ei, mulţime prin care tânărul predicator şi-a făcut cu greu drum.

Când a ajuns la ea, I-a spus: “Tânără doamnă, ascultându-te mă gândeam ce mult ar avea de câştigat cauza lui Hristos dacă d-ta I te-ai dedica Lui, împreună cu talentul dumitale. Dar d-ta eşti la fel de păcătoasă ca cel mai înrăit beţiv de pe stradă şi ca orice prostituată care-şi vinde trupul pentru bani. Totuşi, sunt fericit să-ţi spun că sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, te va curăţi de orice păcat dacă vei veni la El.” Ea s-a întors către tânărul predicator şi I-a replicat cu înfumurare şi siguranţă de sine: “Domnule, mă jigniţi” şi s-a îndepărtat. El a strigat după ea: “Doamnă, nu am avut nici o intenţie să vă jignesc, dar mă rog ca Duhul Domnului să vă vorbească şi să vă convingă de păcat.”
Tânăra cântăreaţă s-a dus acasă şi în acea noapte n-a putut să doarmă deloc. La 2 dimineaţa, ea a îngenuncheat şi s-a rugat Domnului, făcându-L pe Hristos Mântuitorul ei. Şi apoi, această tânără, pe nume Charlotte Elliott, s-a aşezat la masa de scris şi a scris cuvintele cunoscutului imn creştin “Aşa cum sunt, la Tine vin’.

Dragul meu prieten, numai astfel putem să venim la Domnul, pe baza iertării care stă în sângele Lui vărsat pe cruce şi în credinţa în jertfa Sa.

Aici încheiem popasul de astăzi în cadrul Epistolei lui Iacov urmând ca în viitoarea noastră întâlnire să abordăm următoarea secţiune.

Fiţi binecuvântaţi!